

Aflată la o nouă carte, după un răgaz de un an, Corina-Lucia Costea se dovedește nu numai prolifică, ci și plină de elan scriitoricesc, *pe val*, așa cum multora dintre iubitorii literelor ne place să afirmăm despre semenii cuprinși de verva inspirației.

Ca și *Flori în clepsidră*, volumul de față se prezintă sub forma unui grupaj de povestiri, 25 la număr, adunate – de data aceasta – sub criteriul ordonării alfabetic, după titlu, fără pretenția urmăririi vreunui laitmotiv, ori linie narativă. Nu este o carte aservită standardului literar, deoarece firea nonconformistă a Corinei-Lucia Costea nu permite să scrie decât liber, la voia amintirilor de scurtă ori lungă durată, despre fapte și oameni față de care viața a raportat-o în mod cât se poate de direct. Se implică sub aspect autobiografic, demonstrând că viața nu este altceva decât un cumul evenimential, a cărei intensitate variază în funcție de personajele cu care intră în contact și, totodată, de *scena* unde oamenii ce o înconjoară, interacționează.

În povestirile sale nu se caută timiditatea limbajului, dar nici suburbia vocabularului, din acest motiv se creează o stare de echilibru, aproape latent, evitându-se din această perspectivă derapajele, excesele, condimentările. Nu face parte din spița agresivă a celor care – chipurile – de dragul unei introduceri rapide a cititorului în miezul narațiunii, coboară sau suprasolicită intelectual bagajul de termeni, nu se supune nici măcar vreunei ordini cronologice, ci se lasă prin libertatea de gândire și expresie, pradă unui sentimentalism subtil, nu neapărat de dragul completării unei foi albe de hârtie, cât mai cu seamă dintr-o pasiune pentru cultivarea literelor.

Scrisul său se află într-o permanentă pendulare, de la prim-planurile timpurilor noastre, până la viața bunicii. Face călătorii nu numai în timp, ci și în spațiu. De exemplu, sunt prezentate municipiul Timișoara, orașul său de baștină, precum și localități de dincolo de graniță, locuri pe care (prin prisma meseriei pe care o practică la aceleași cote ale vocației), le-a vizitat, colțuri de lume ce au impresionat-o pentru câteva clipe, ore sau zile.

Personajele cărții de față sunt oameni simpli, cărora autoarea le acordă roluri pe măsură, însă, pentru a evita banalul, îi radiografiază stângaci, îmbrăcându-i într-o cămașă de umor la mânecă scurtă. Căderea în banal este evitată și din perspectiva faptului că, tot ea, autoarea, joacă rolul eroinei principale, fără automenajamente, ba din contră, se lasă atrasă – cu naivitate, pot

Written by Corina-Lucia Costea
Saturday, 09 June 2012 12:43

accentua – în fel de fel de șicane ori jocuri voalate, cu tentă sexuală.

Nu caută să convingă prin afirmații, ori să-și împarfumeze licențios scăpările din situațiile limită, dar nici nu se lasă pradă implacabilului destin, de dorul unei amorse filosofice, și poartă cititorul prin identități comune, fără violență verbală, răfuieli lingvistice sau cosmetizare semantică. Scrisul său este mai degrabă o redare *a la reportofon*, un fel de nimicronică, având o arie de acoperire indefinită, unde jocul

de-a miuța
între

subiect și predicat nu solicită o
galerie

masivă de atribute ori complemente în formarea propozițiilor. Uzează, în schimb, de dialog, în unele cazuri – deloc particulare – chiar de unul interior, certându-se ori lăudându-se cu privire la luarea unor decizii, de cele mai multe ori de moment. Dialogul este prezent în carte și ca scuză, ca pretext în dezvoltarea firului epic, în paralel cu descrierea

la dietă

a personajelor ce gravitează eliptic pe axe paralele, atât între ele, dar și față de autoare, ea însăși actor activ ori pasiv, în funcție de toanele relevantului diluat cu prilejul unor evenimente, care, de cele mai multe ori, sunt create artificial, acordându-li-se false intensități ori conotații.

Corina-Lucia Costea nu are, deci, un scris premeditat, ci unul spontan, cu urmările unei exprimări ușoare, dar concise, cu o aritmetică gramaticală ferită de gerunziu, dar sprijinită ortografic pe multe puncte de suspensie, dându-i astfel cititorului posibilitatea de a se implica în nuanța subiectului, făcându-l – cu alte cuvinte – coparticipant la actul literar.

Cartea nu oferă priorități, nici măcar sentimentale, dar are o predilecție către *petrecerea timpului în doi*

,
sintagmă atemporal-subliminală, evidențiată pe fondul unei experiențe personale, dar și din dorința de a epata, ori dintr-o nefirească sensibilitate, slăbiciune pe care nu o ascunde, ba din contră, o expune epidemic, prin fraze complexe, oferindu-i cititorului posibilitatea întrevederii deznodământului matrimonial.

Nu există sfârșit al cărții, deoarece Corina-Lucia Costea nu prezintă în acest volum nici început, de aceea, în cazul în care veți dori să răsfoiți povestirile după preferințele titlurilor enumerate la cuprins, nu veți pierde nimic din timbrul cronologic. Volumul de față este o lectură de weekend, ușoară, ce poate fi consumată acasă, sau într-o călătorie, dedicată tuturor categoriilor de public, câștigând astfel o notă foarte bună și la capitolul universalitate.

